

מסורת הש"ס

6) (לעיל ע"ג: דהא חל:)
7) (עין חו"ט: לעיל ע"ג:
ד"ה בשעת: 8) (פסחים
מ"ה: ד) (עין חו"ט:
לעיל י"ג: ד"ה תקיפת
ומס' פסחים ע"ג: ד"ה
תקוף: 9) (ל"ג דתנן,
1) (עין חו"ט: פ"ג מ"ג דהא
פ"ט: 2) (לעיל ע"ג: ע"ד.)
3) (ט"ו ט"ו ט"ו: מנחת ק"א.)
4) (פסחים י"ג: 1) (פסחים
כ"ג: 2) (עין חו"ט: פ"ג
ע"ג: ד"ה פסח:)

תורה אור הש"ס

1. מבל האכל אשר
יבא אל אשך ובל שיקח
מ"ס ויטא ובל שיקח
אשר ישקה בכל כלי
ויטא: ויקרא י"א לר

גליון הש"ס

גמ' אמר אביי הר אביי:
ע"ל דף י"ג ע"ב חו"ט: ד"ה
תקופת:

מוסף רש"י

בפוח. מנזין. ויטא ע"ס
דבר הוא ויטא ע"ס
טובא איש. ויטא ע"ס
ויטא ע"ס אן (פסחים
מ"ה: 1) אי מיתה ערשה
ניסול. אבר המדולדל
בנהלה ומתה. המיתה
מפלה אוחו ואחי ע"ס
כאבר מן הנבלה אלא
כאבר מן החי. והפסח
י' ביטא לתמיך (לעיל)
אבר מן החי נשר הפסח
ממנו טהור דל"ן טעמא
אלא כשהוא אבר ע"ס
בשר גידים ועצמות. אכל
נבלה בית ממנו טהור
אל טעמא: דע"ל ע"ג:
שאהה יכול להאכילו
לאחרים. לטעמי סוכים
לדעו חסור כהנים
ובכורות מ"ס. שאי
אתה יכול להאכילו
לאחרים. ערבי כהנים
שארשים כהנה (מנחות
ל"א:)

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קמ"א.

עין משפט
גד מצוה

א (מ"ו פ"ב מלכות
ג"ל הלכה י"ג):
ב (מ"ו פ"ב מלכות
ט"ו הלכה י"ג):
ג (מ"ו פ"ב מלכות
ט"ו הלכה י"ג):

עין רש"י

מ"ו פ"ב מלכות. נוש ושל שאור.

שיטה מקובצת

6) היא קבל טעמא
מאביו בחבורו: 7) ויטא
זה שכבר טימא לאבר
שטעמא כנבלה הדי
כשישיש וכו' וכן כחוב
בספרי כ"י: 8) שאין
האבר טעמא כלום ע"י
אחי בשר. נ"ב שספסר
כ"י לא נפסא מלית
אלו: 9) שהרי יתרה לכן
ולא להתחייב אלא ע"י
ואמר אני: 10) ומשני
הלמירא לעולם וכו':
11) הרי אמרו תקרובת
ע"י של אוכלין מטמא
באהל דלפנין לה טריאלו
ובחי מהם מה מה טעמא
באהל אף תקרובת ע"י
מטמא באהל וקמאר אביי
אומר אני דטעמא זו:
12) משום מנע נבלה אב
כליאו כשהכליאו טעמא:
13) טעמא בו טעמא
וה"ל: 14) ואין צריך
הכשר וזה לענין טעמא
אוכלין אוכל הוא וקמי
צריך הכשר ה"ל כן
מצאנו בכ"י י"ן: 15) הרי
אמרו בית ששכנו בורעים
דהוי בית כלומר הרי:
16) בטלו הורעים ועשה
אהל: 17) כותליו ואהל
שלו ומטמא אדם וכלים:
18) לטמא אדם וכלים לא
דאורייתא הוא ואית דברים
בית ששכנו בורעים טהרו
כלומר טהרו שטמא
אוכלים וע"ש ע"י:

טעמא כ"ס הסתרים היא. היא קבל טעמא האל ומחבר והלא מנגע
בכשר וקיי"ל בנה" (דף מ"א): מקרא דטעמא בית הסתרים לא
מטמא: ר"מ היא. בנהמה המקשה (לעיל ע"ג). הוליא עובר את ידו
ושפט את אמו ואח"כ חסכו בשר העובר מנגע נצילה שקבל טעמא

16) מומאית בית הסתרים היא וטומאת בית
הסתרים לא מטמא אמר ליה אף לדידי
קשיא לי ושאלתיה לרבי אבא בר ממל
ואמר לי 17) הוא מני רבי מאיר היא דאמר
טומאת בית הסתרים מטמא אמר ליה ולא
זימנין סגיאין אמרה קמאי ואמרי ליה שני
ליה לר' מאיר בין טומאה דבעיא הכשר ובין
טומאה דלא בעיא הכשר אמר רבא ומאי
קשיא דלמא בשהוכשר אמר ליה רבה בר
רב חנן לרבא למה לי הכשר הרי מטמא
טומאה חמורה אגב אביו אמר ליה כשישימש
מעשה עין שימש אמר אביי הרי אמרו
18) כופת שאור שיהיה לישיבה בטלה טומאתה
לאו דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא
מצינו לאוכלין שמטמאין טומאה חמורה
כשישימש מעשה עין שימש 19) אמר אביי הרי
אמרו 20) תקרובת עבודת כוכבים של אוכלין
מטמאין באהול טומאתה לאו דאורייתא
דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכלין
שמטמאין טומאה חמורה כשישימש מעשה
עין שימש אמר אביי אמרו 21) חבורי
אוכלין ככלים דמו טומאתן לאו דאורייתא
דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכל
שמטמא טומאה חמורה כשישימש מעשה
עין שימש א"ל רב פפא לרבא הא 22) דחניא
"חלב נבלה בכפרים צריך מחשבה והכשר
טומאתה אגב כליאו לאו דאורייתא דאי סלקא
דעתך דאורייתא מצינו לאוכל שמטמא
טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש
אמר רב מתנה הרי אמרו 23) בית ששכנו
בורעים טהרו טומאתה לאו דאורייתא דאי
סלקא דעתך דאורייתא מצינו לזרעים שמטמא
טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש:
ר"ש מטהר: מה נפשך 24) אי מיתה עושה
ניפול ליטמא משום אבר מן החי אי אין
מיתה עושה ניפול ליטמא משום אבר מן
הנבלה ר"ש ארישא קאי האבר והיבשר
המדולדלין בבמה מטמא טומאת אוכלין
במקומן וצריכין הכשר ורבי שמעון מטהר
15) אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן מ"ט דר"ש
אמר קרא 16) מכל האוכל אשר יאכל
אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי
אוכל אוכל שאי אתה יכול להאכילו
לאחרים

ועשה אותה שטבל מתורת אוכל ונעשה ע"י: הרי אמרו תקרובת עבודת כוכבים של אוכלין טעמא כהנה. ו' וקמאר אביי אומר אני טומאה
זו לאו דאורייתא וקרא אסמכתא נעלמא: דאי דאורייתא. מצינו אוכלין שסופן לטמא אדם: מעשה ע"י. שאסורים כהנהה וטעמו מאכילה נעמא
ונעשו כע"ס הנעבדים: הרי אמרו. באלו עוברין (פסחים מ"ה: 1) חבורי אוכלים. שכלים הרי הם כללים ואם נעשו טעמא כזוכל נעמא
הכלי דתנן (מ"ס) בלך שנסדקי עריבה לענין הטומאה אם רוצה נקיטוה הרי הן כעריבה ואומר אני טומאתו זו שהוא טעמא כלי ולא
נגע במת חור ומטמא אדם לאו דאורייתא: חלב נבלה. דבהמה טהורה אינו מטמא כנבלה דנפקא לן 2) מיעשה לכל מלאכה (ויקרא 1) ולענין לקבל
טומאה מן הנבלה או מן השרץ: כפרים. שעמם מועטין וחלב לאו כר אכילה הוא אפילו לעובר כוכבים אלא ע"י דחק: לריך מחשבה.
והוא אוכל וכיון דחלב יורד לתורת אוכל אומר אני טומאתו אגב כליאו מה שהוא טעמא אדם משום מנע נבלה ושהוא שומר הכליאו כשהכליאו
טעמא בו דלאמר לעיל (דף ק"ט): כמה חוטין נמשכים הימנה לאו דאורייתא דאי דאורייתא מצינו דבר שיוצא לתורת אוכל כגון חלב
שחשב עליו ועדיין הכליאו טעמא בו: 3) מטמא טומאה חמורה. ואין מן כל סופו לטמא טומאה חמורה אין לריך הכשר 4) וזה לענין
טומאת אוכלין אוכל הוא וקמי לריך הכשר: מעשה ע"י שימש. לאו בתורת אוכל הוא מטמא אלא בתורת שומר לאוכל כע"ס וכקרינים
וטעלמי: הרי אמרו בית ששכנו בורעים 5). כלומר הרי הויכרו בית המסוכך בורעים דהוי בית. ולא ידענא היך אמרו: 6) המסוכך בורעים.
כגון סוכך ביתו בשבלים וזהם הורעים וכיון נעשה מהם סכך 7) (לעיל הורעים ועשה אהל חסוד ואם פתחה לרעה נבאתו בית הרי
כל הבית טמא כותליו ואהל שלו יולטמא אדם וכלים: 8) עומאסו לאו דאורייתא. אותה ועומאסו שבית משום אהל לטמא אדם 9) לאו דאורייתא
היא. ואית דגרסי בית שסוכו בורעים טהרו כלומר טהרו טומאת אוכלים ועשו ניפול. והרי נתנבל עמה לטמא משום נבלה: מ"ט דרבי שמעון. דמטהר המעורה נצטעל חיים:
כדפרישית: אי אין מישה עושה ניפול.